

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

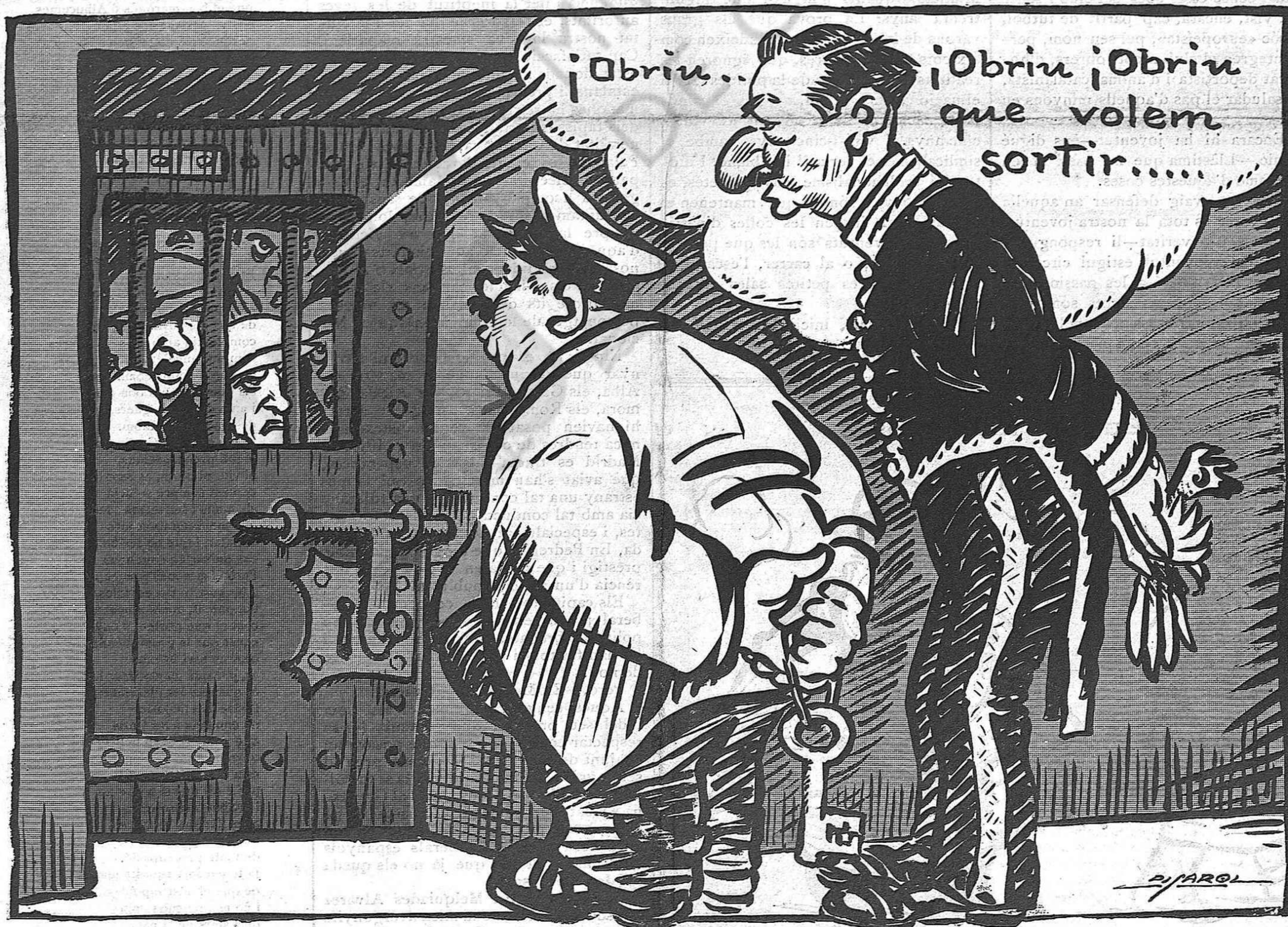
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

DIUMENGE DE RAMS

—Apa, que ja n'estem tips d'aquesta Passió.

La tempesta que es congria

Mentre els Governos d'Espanya—tan iguals de fet, que és impossible de distingir-los—estan ocupats en les baixes feines electorals i oligàrquiques, una temible tempesta es congria damunt les terres de l'Estat espanyol. Qui no ho vegí no té ulls. Qui no ho temi, no té ànima.

La deixadesa dels Governos i la podridura de l'Estat porten a la formació de dos grans forces violentes, de caràcter social. S'ha deixat per resoldre tots els problemes, s'ha permès que aquests s'enverinessin amb els gèrmens del mal i del crim. Dos exèrcits enemics es preparen per a xocar: l'obrerisme revolucionari i una mena de feixisme espanyol.

L'atmosfera està carregant-se d'odis, de rancúnies, d'afanys de venjança i de impulsos d'agressió. Les circumstàncies favorables poden precipitar l'esclat del xàfec tràgic. Mentrestant, sota el fosc cel amenaçador, els ministres fan el típic *enca-sillado*, sense ni tan sols girar el cap quan senten el soroll dels trets que poden ésser el pròleg de la catàstrofe.

JOVENTUT...

Dassaven les colles cridaneres per les Rambles victorejant al club Europa. Eren centenars de joves, radiants d'entusiasme, prenent possessió de la via sacra, en nom de la victòria del seu club. Jo que sóc «euro-peïsta», sense ésser soci del club i sense haver vist, encara, cap partit de futbol, que sóc «europeïsta», pel seu nom, perquè integren el club xicotets obrers, d'honestitat deportista i d'ànima catalanista, vaig saludar el pas d'aquells minyons en festa.

—Encara hi ha joventut—ens digué un amic.—Llàstima que no passi el seu entusiasme d'aquestes coses.

Jo, llavors, vaig defensar an aquella joventut, que és tota la nostra joventut.

—No és pas veritat—li respongué—que la nostra joventut estigui circumscrita a les activitats i a les passions esportives. Tots aquests xicotets són quelcom més que uns obsessionats pel futbol. Seran sindicalistes, seran nacionalistes,

seran espanyolistes, seran, fins del so-metent, però no seran exclusivament futbolistes...

I com el nostre amic ho posés en dubte, afegírem, concretant la nostra hipòtesi:

—Tot, avui, a Barcelona, està sostin-gut per l'escalf de la joventut. Què és el nacionalisme, avui, sinó la mobilització de la nova generació? Això que despec-tivament anomenen alguns «els depen-dents», són els vint anys del nostre com-erç. Per alguna cosa ells mateixos, humorísticament, se diuen «Estevevs». Futurs senyors Esteves, si volen, però avui, Estevevs. I d'aqueixos regidors d'«Acció Catalana» que abandonaren el Municipi, quants n'hi han que tinguin trenta anys? La prova que els greus varons de la «Lliga», els al·ludeixen com a xicotets encara tendres, que ignoren les realitats inel·ludibles de la política. Avui el nacionalisme, el viu, no pas el calcu-lador nacionalisme governant, té vint-i-cinc anys. I vint-i-cinc anys, també, el sindicalisme, el vermell i el blanc. I din-tre del tradicionalisme, els requetés, és a dir, els joves, són els que mantenen el foc sagrat. I fins en les colles dinàsti-ques, les joventuts són les que porten, a l'Universitat, o al carrer, l'escalf que hi manca en les petites sales monàr-quiques...

El nostre amic, inicià la rendició del seu lloc comú:

—Potser sí, que hi ha joventut, fora dels camps de futbol.

I nosaltres, insistim, per a arrodonir el diàleg:

—Deixem la política, i aqueix llibre de versos que acaba de sortir és d'un jo-venet i d'un jove, aqueixa comèdia, o aqueixa opereta que s'acaba d'estrenar, i per joves estan integrades aqueixes agrupacions artístiques, que porten a l'art català, la nova saba. Se pot negar que la nostra joventut sigui excèptica i que sigui ineficaç. La nostra joventut té una fe, en ideals múltiples, però una fe, i un valor. De la seva fe, aqueixa passió pel futbol, no és més que un matis. Si aquest li manqués, li seria retret com un mancament fins de patriotisme.

PARADOX

Llibertat, Democràcia i Reformes

Aquí tenim el lema triple de la coali-ció política que avui governa l'Espanya. Les branques i els branquillons de l'ar-bre lliberal-dinàstic s'han ajuntat amb els esquerrans relatius d'En Melquiades Alvarez; i la combinació dóna un resul-tat galdós: l'evaporació de les tamoses «essències lliberals».

Davant la qüestió social de Barcelona, davant el problema nacional de Catalu-nya, davant la lluita electoral, el Govern d'En García Prieto no és ni lliberal, ni democrata, ni reformista. Per la seva ne-gligència i per la ineptitud de les seves autoritats, el terrorisme ha fet a la ciu-tat nostra la seva sinestra reparició. Cap satisfacció, per petita que fos, ha estat donada al sentiment patriòtic dels catalans, i precisament el comte de Ro-manones ha resolt en contra l'expedient dels tapissos pertanyents a l'antiga Ge-neralitat de Catalunya, que avui són al Palau de Justícia de Barcelona. I els pre-paratius electorals es fan amb tot el ver-gonyós acompanyament de suspensió d'AJuntaments i de regidors, donant-se sempre la casualitat que les víctimes d'aquesta persecució administrativa feien nosa als candidats ministerials o prote-gits. En els districtes catalans, els homes més protegits de tots són els odiosos personatges de la Unió Monàrquica Na-cional.

Ningú no es pot sorprendre ni estra-nyar que obrin d'aquesta manera els Alba, els García Prieto, els Alcalá Za-mora, els Romanones. En aquest darrer hi havien posat els regionalistes—una mica tendres de cor quan de polítcs de Madrid es tracta—algunes esperances, que aviat s'han marcit. De qui fa més estrany una tal conducta, o una toleràn-cia amb tal conducta, és dels reformis-tes, i especialment del ministre d'Hisen-da, En Pedregal, que tenia considerable prestigi i que porta en el seu nom l'he-rència d'un noble republicanisme.

Els capitosts de la concentració lli-beral ja no tenen res per perdre. Són polítics rebregats, que ja ho han vist i ho han fet tot, i cap martingala els ve de nou.

Però, i En Melquiades Alvarez? Aquest senyor tan gelós del seu nom i del seu prestigi, que pretenia fer-se respectar com a polític i que posava un conjunt de condicions i un alt preu al seu ingrès a la monarquia i a la seva col-laboració o la dels seus amics al Govern, ha acabat per admetre el rosegó de pa ofert, i avui ell i els seus amics no són altra cosa sino uns lliberals espanyols més, i això vol dir que ja no els queda res de lliberalisme.

No sabem si En Melquiades Alvarez i la seva gent estan una mica avergonyits del paper que fan. Fa l'efecte que no. Es veu que, per dins, ja fa temps que havien perdut la vergonya. Només temien el «què diran». I an aquest cas tan els polítics com les dones, cauen desse-

guida que troben una ocasió més o menys afortunada. Donat el primer cop, els altres vénen fatalment, i es rellisca per la baixada deshonrosa.

Ara queda ben clar, per si hi havia algun innocent que ho dubtés, que En Melquiades Alvarez i la seva colla són de la mateixa fusta que En García Prieto, l'Alba, En Romanones i les seves clientele. Així mateix s'ha demostrat que els reformistes provincians, tan si procedeixen del camp republicà com d'altres camps, són de la mateixa mostra que els *jeffes provinciales* i altra gent per l'estil que forma el tronat esquelètic Estat major de les oligarquies del règim.

El cas dels reformistes, que tan aviat han caigut, que han perdut tan ràpida-ment el plomall idealista amb que solien presumir, té una importància molt més gran que el simple cas personal d'uns quants homes caragirats. Constitueix una altra prova de la impossibilitat pràctica de renovar i regenerar el present règim espanyol. Els qui amb intents reforma-dors, s'hi acosten, acaben per a ésser absorbits dins la fanguera. La medicina política no té cap remei per als mal d'Es-panya. Potser la cirurgia... Però ni en aquesta es pot confiar molt avui. S'ac-centua l'opinió pessimista: «Això és un cas perdut».

FULMEN

PREOCUPACIONS

Quan aquestes ratlles curtes hagin vist la llum del sol, crec que ja haurà tocat pipa el senyor de Raventós i viurem sota la gràcia d'un altre governador que el bon marquès d'Alhucemes ens va pastant poc a poc perquè ens vingui ben bé a mida i ens resulti profitós.

El nou Sanxo que's nomeni prou ho crec que serà bo! El govern es preocupa de que tan difícil lloc el tingui un home d'empenta que estigui avesat a tot.

El govern es preocupa també de la greu qüestió social de Barcelona i resoldre-la de cop es proposa així que pugui dedicar-hi alguns segons. El govern es preocupa de que ni el vici ni el joc aquí puguin fer forrola; de que els nostres regidors compleixin amb els seus deures com uns angelets bufons; de que puguin rebaixar-se els queviures un bon tros i amb ells els lloguers, que és cosa desitjada per tothom.

El govern, per Catalunya té mil preocupacions; ni viu, ni dorm, ni reposa cercant sempre solució als molts i intrincats conflictes que menacen cada jorn esclatar, i que de fer-ho, ens deixarien com nous.

Però el que més preocupa a un govern tan estudiós, tan potent, tan homogeni, com el que portem a coll, encara que la premsa el pinti com un savi Salomó, és, per què no declarar-ho? És guanyar les eleccions; tindre una majoria de conilletes a les Corts que només el cap belluguin quan ho manin els patrons, com si un fil els hi estressin, per a dir que sí o que no, i arribar a correueta a les llargues vacances de l'estiu per a refer-se de tanta preocupació.

Ja tenen sort aquests manes de que el nostre poble dorm, i no es preocupa gota dels afers de la nació, desenganyat dels que un dia es deien sos redemptors; fastiguejat dels que els llepen per a demanar-li els vots i després saben plomar-lo

Burgès mal pensat

—Recristina! Un obrer amb gabardina? Mau! De segur que és pistoler.

mateix que fos un colom; convençut que és la política un podrimener molt gros, s'ho tira tot a l'esquena amb despreocupació. Però si a preocupar-se arribés el poble, un jorn, i volgués fé el que li toca, ai, ai, i quin tripijoc! Llavors sí que sonaria amb soroll esgarriós, pels quins se'ns passegem, l'hora de les preocupacions!

FLOK

N. de la R.—El senyor Raventós encara «s aquí! que hi farem!

ELECTORALS

Parlem d'eleccions. Encara que les coses de la política madrilenya no'ns interessin gaire i el parlar de porqueries electorals resulta un perill per al nostre estòmac, mentre la sort de Catalunya estigui lligada a Espanya no podem desinteressar-nos completament d'aquestes repugnants tonteries i hem de parlar d'eleccions.

No estan disoltes encara les actuals Corts ni fixada la data de la seva renovació i ja la febre electoral produeix desastres i malvestats. El primer que reb conseqüències mortals d'aquesta malúria, és el propi govern. La Concentració lliberal no és un artístic i traçut cobrellit de retalls, sinó una arpillera de pellincs mal sorgits. Cada fracció se creu superior a les altres. En García Prieto té l'hegemonia, En Melquiades Álvarez la nota esquerrana, En Romanones la murriescia, l'Alba el caire democràtic i l'Alcalá Zamora la xerrameca. En Gasset és un pantano en aquesta concentració.

Cregut cada un dels caps lliberals que té dret a un major nombre d'actes que'ls altres, van tots a l'aranya-estira-cabells per a endur-se'n la més grossa part del encasillat, i la necessitat de nous districtes per a contentar als cridaires fa que les potes ministerials fagin desgràcies en aquells districtes on per tradició, per convenciment i per virilitat s'ha mostrat sempre l'opinió contrària al règim i enemiga del centralisme.

Els lliberals han sigut sempre els més desaprensus en els procediments electorals i són mestres en l'art de la *tupinada*. Retarden ara la convocatòria de les eleccions per a fer lo que en període electoral no fora possible. Destitueixen alcaldes, processen ajuntaments, traslladen magistrats i ho sotraquegen tot. La lluita electoral propera menaça pendre un dels caràcters més violents i repugnants que hom pugui recordar. A Catalunya, especialment, la grapa del govern deixa sentir-se d'una manera formidable.

Presentant-se la lluita en aquestes condicions, l'elector català no arrenglerat en cap llista, ni afiliat a una capella, ni marcat amb cap segell; l'elector que, com nosaltres, a un amor pregon per Catalunya i per la Llibertat hi uneix una independència absoluta; l'elector que, venent la repugnància a l'urna, sent en sa consciència el deure d'utilitzar en favor de la Llibertat i de Catalunya el dret que li concedeix la llei i les energies que li dona l'optimisme; l'elector serà, enèrgic i conscient ¿què deu fer?

JEPH DE JESPU

SEXT SERMÓ

que anatematitza la mandra com a pecat dels més grossos, enumera els seus danys i perjudicis i posa com a exemple la mala fi de tots els mandrosos.

Estimades germanes! Estimats germans! Ens trobem davant del pecat que la gent perdona amb més facilitat! Ens trobem davant del pecat més ben disfressat de tots els pecats! Perquè la mandra és considerada com un mal menor, com un pecat petit, com un pecat sense importància.

La mandra, dieu! La mandra no con-

demna a ningú! Per mandra no es va al cel, que és el lloc on estaria més bé, bagarros, perquè és el lloc on menys se treballa, però tampoc es va a l'infern. Perquè l'infern és una mena de New York, així com el cel una mena de Giróna. Perquè a l'infern hi ha pressa i activitat i corredisses. I al cel hi ha calma i tranquil·litat i bons aliments.

Vosaltres, com que—no em cansaré de dir-vos-ho—sou uns bagarros, fins per a considerar totes aquestes ventatges que jo us explico teniu mandra. Teniu mandra de pecar, però quan haveu pecat, també en teniu per arrepenir-vos. No feu penitència per mandra. No sabeu, no voleu saber, lo convenient que és fer penitència. Si passeu el temps fent penitència no tindreu temps de perdre-us. Ademés l'ànima és una mena de roba interior que convé posar moltes vegades a la bugada.

Per mandra caieu en les pitjors temptacions: robar la dona, i els diners i la tranquil·litat, i tot lo que convingui al pròxim. I us disculpeu, quan teniu energia per a disculpar-vos, dient que no ho heu fet per mala intenció, que ho heu fet per mandra.

Diuen que la mandra és el pecat més espanyol. Però no ho creieu així: són malesvolences. La mandra és el pecat més europeu, més africà, més americà, més oceànic i més asiàtic.

També diuen que nosaltres els sacerdots ens dediquem an aquest sacerdocí per mandra. Que no volem treballar el camp, perquè ens va més bé a la vinya—la vinya del Senyor, que ja no és del Senyor, que ja és nostra—ni a la fàbrica, ni al taller, ni a l'oficina. I fins diuen que som uns animals que volem viure amb l'esquena dreta.

Però això també son malesvolences.

EL PARE CANONS

La vida d'En Francesc Comas (Perona) s'ha extingit, però el mateix dia de l'enterrament del cos, com per obra anàrquicament cristiana i vital, germinà el gra que sembrà a les entranyes de la seva dona.

Fuig el cos i queda l'ànima, com una feconda plançonada d'odis de sang.

HISTORIES DE CAPELLANS I FRARES

Les perdus del rector

Lloc d'acció: les muntanyes de la Seu d'Urgell. Personatges: el guardabosc Miquel, més conegut per «El Baba». Aquest renom, gens espiritual, li vé de que sempre dú enganxat a la boca un pipot vell i babós. En Miquel és un home forçut, un xic carregat d'espatlles, calmós i de resolucions sobtades. Naturalment, no sap llegir ni escriure.

El rector. El rector és gras, avar, libidinós i mala persona. Sap un xic més de llegir i escriure que En Miquel.

En Miquel quan no sap què fer, que és cada tarda, tira a les perdus. Però com que té bon cor, en mata dues o tres: una pel rector, una pel secretari de l'Ajuntament i una altra per a ell.

Aquestes perdus—qui fos a la Seu d'Urgell!—les ven a dos o tres rals.

Però el rector encara les troba cares. I un dia li diu an En Miquel:

—Te'n donaré quaranta cèntims i bon profit.

En Miquel se'l quedà mirant, somriu, es fica les perdus al sarró i diu:

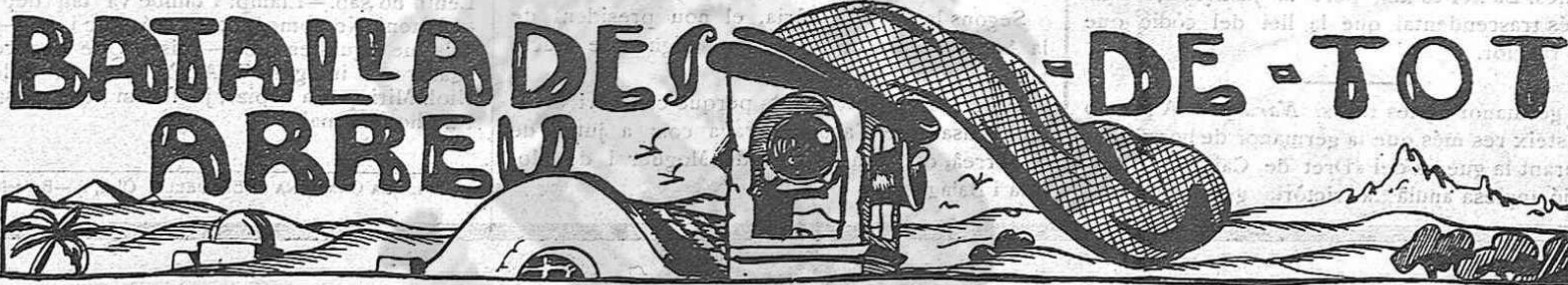
—Quaranta cèntims? Cap! D'avui endavant me les menjaré jo. A robar a la església.

Parlant amb un ex captiu

En Josep Piñol, l'únic supervivent dels quatre mil barcelonins que's trobaven servint a l'Àfrica abans del desastre, i un dels captius rescatats, ens conta coses que fan posar la pell de gallina i cloure els punys.

Ens diu que s'ha exagerat una mica referent als tractes que rebien dels moros. Els primers mesos foren menys feixucs, però a mesura que anava passant el temps, la rigurositat s'anava imposant.

Feia vuit mesos que no rebien cap paquet, assegurant que ni tan sols arribaven a Aydir. La platja és llarga i per força haurien vist si es desembarcava

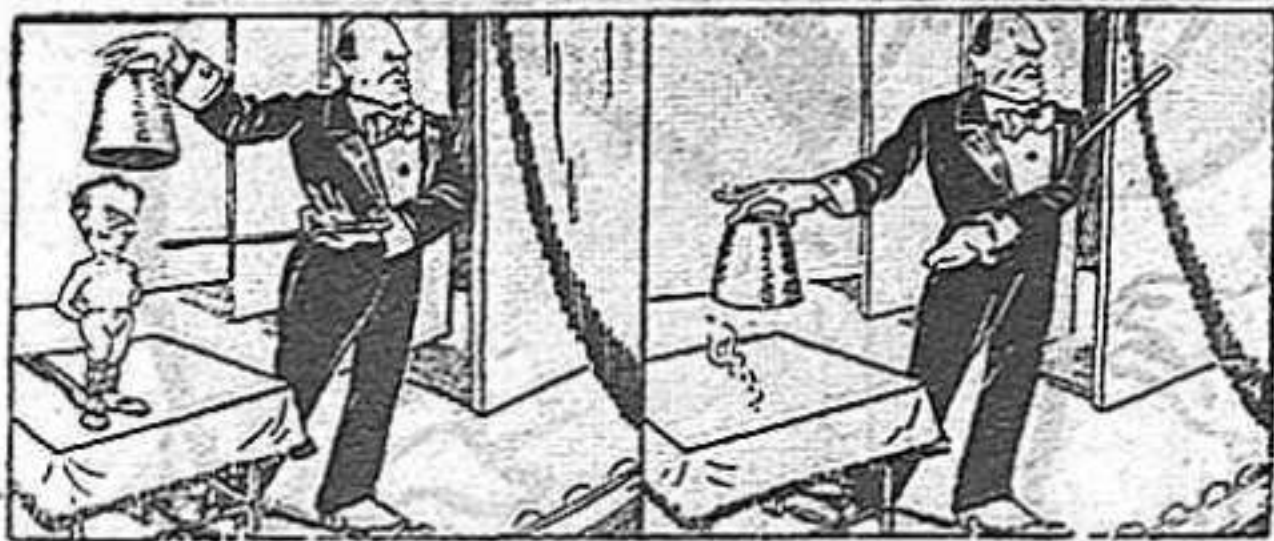

JOCS DE MANS

Diuen que per governar cal que's sigui especialista en el ram que a nom li és confiat i això no és pas cert. Un ministre, al nostre entendre, hauria de sapiguer una mica de cada cosa; cal que sigui un xic comediand, pallasso, equilibrista, ventríloc, prestidigitador, una mica salta camins i una altra lladre de saló. Amb tota aquesta colla d'arts i oficis estem segurs de fer ministres com cal.

La prova de lo que diem la tenim an En Mus-

La fusió del Nacionalisme amb el Feixisme

Mussolini:—Un, dos, tres, ja està, el nacionalista s'ha fos.

(De L'Asino)

teixista que vol pau i tranquil·litat a l'exterior i oli de racina dins de casa. Doncs bé! En Mussolini fa moure les mans, un: ja està! i fóra nacionalisme.

COM ACABARÀ?

Es una pregunta que's fa tothom i que a tots ens és difícil respondre. La qüestió suscitada per l'ocupació del Ruhr per les tropes franceses pren cada vegada caràcters més greus.

No s'ovira pas en l'horitzó de la diplomàcia franco-alemanya cap punt que faci preveure quin serà el desenllaç de l'aventura que han emprés els dos pobles rivals.

Per un costat, França no sembla pas decidida a cedir. I es comprèn. El pas ha sigut donat i malgrat dolgui an aquests moments fóra un gran desprestigi per França tornar endarrera. Per l'altre, Alemanya segueix la seva política organitzant lo que en diuen la resistència pasiva i que en català s'anomena d'una manera molt gràfica.

Es clar que hi han moments en que el cel s'asserena. Però són comptats. Desseguida torna a posar-se núvol i moltes vegades comencen a caure gotes.

FER I DESFER

Que tingui'n feina, bé; que aquesta feina de vegades no la pugui'n justificar, bé també; que no faci'n res, paciència, però que a la vista de tothom perdin el temps tent i desfent, no hi ha dret. Els nostres governants de Madrid ho fan així. Deu ésser un nou sistema.

Quan despatxaren an En Martínez Anido i l'Arlegui, junt amb aquestes peces donaren la llauna a uns policies fatídics per la nostra ciutat.

Al carrer tots ells, Barcelona recobra el seu aspecte normal i pels seus carrers ja no'es veu sang.

Però ve't-aquí que tot d'una ens facturen novament i a la nostra consignació an En Pita, Cabestany, etc. Arribar aquest i tornar-hi a ésser tot fou una cosa.

El govern sent els crits, s'assabenta de lo que passa, i altra vegada els dona la llum.

No hauria sigut més pràctic i qui sap si més humà no haver-los fet sortir d'on estaven?

Es lo que diem; amb quelcom s'ha d'entretenir el Consell de Ministres. El mal és que agafin a Barcelona per juguina.

A TOT ARREU...

Fa o no fa per tot passa el mateix, a tot arreu hi ha qui no sap com gastar lo que té i qui no sap com adquirirà lo que no té. També n'hi han que's

El retorn, amb les mans buides, de l'obrer sense feina

El sopar d'un empleat pobre

passen la vida pensant de quina mena de manera esmerçaran lo que no tenen.

Es cert que a casa nostra el problema social adquireix cada vegada caràcters més greus, sobretot perquè pren un aire de tal violència que són oblidats els més elementals drets de l'home. Veient lo que an aquí succeeix, un hom diria que tots els conflictes socials s'han, diguem, concentrat a casa nostra, però no hi ha res d'això.

Fa esborronar lo que passa fóra de casa nostra i una bella mostra n'és la següent estadística dels sense feina de Londres: 1.070.200 homes, 203.600 dones, 49.100 nois i 40.900 noies formant un conjunt d'aquelles que pensen com adquirirán lo que no tenen de 1.303.800.

Fóra curiós sumar tots els sense feina de totes les ciutats. Estem segurs que posats d'acord decidirien la sort de la corcada màquina social.

Catalunya republicana i confiada

Els atacadors. - Ara vé.

quelcom per a ells. Els únics paquets que no es quedaren pel camí, foren els del Marquès de Barbara i que reberen per Nadal; però els de les mares, els de la gent aimada, desapareixien com per encant, talment com si es pretengués avivar l'enyorança.

Quasi cada dematí, al despertar-se, es trobaven voltats de morts. Per haver menjat unes herbes verinoses, moriren dotze captius i foren enterrats degudament. L'endemà els trobaren descolgats i despulats de tot.

Allà no hi havia classes, car a l'hora del treball tan suava el general com l'últim soldat. Si algun oficial pretenia encara fer sobresortir la seva superioritat, era fuetejat pels guardes a l'objecte de que's recordés que allà tots eren iguals.

Els plats més exquisits eren el gos, rata, llangardaix i gripau. No obstant, si un guarda veia matar a qualsevol bestiola, els castigava rigurosament.

A cada insult o pallissa que rebien, eren amanyagats amb aquestes paraules: —Espanol haber hecho lo mismo.

Quan els avions bombardejaven la platja, els tocava córrer pels camps per a salvar-se. Els moros s'amagaven dintre d'unes mines que teren construir pels mateixos captius.

Si algun d'aquests volia demanar una mercè, es dirigia a un guarda, rebia un menyspreu o alguna garrotada. En canvi, si es dirigien directament a Ab-el-Krim o al seu germà, es veien favorecuts.

En l'ànima de tots els presoners hi havia l'esperança de que els lliurarien per les armes; mai de la manera que han sigut deslliurats.

Són tantes i tantes les ignomínies que aquest ex captiu ens ha contat que fins a nosaltres ens pugen els colors a la cara. No és de censurar el tracte que els africans han donat als captius, no; sinó l'indiferència en que Espanya els ha tingut.

Diàriament llegim en els diaris relats del captiveri i els més afrosos s'identifiquen amb el de l'ex captiu fill de Barcelona.

Al venir cap aquí li entregaren cinc centes pessetes que li han servit per a pagar metges; amb ell arribà un de Granollers que sols rebé trenta quatre pessetes, fent el mateix temps que estaven captius.

Així són les coses d'Espanya.

Don Angel de Vera, escolteu:

—El fiscal que vingué a donar-vos la benvinguda es diu Medina. Sabeu qui és? Es el prototip de la bona fiscalització; l'home de cor, de cervell i bona intuïció justiciera pel bé de Catalunya i en honor a la justícia neta, pulida i sense màcules. La llei és llei, però la justícia humana és més transcendental que la llei del còdic que tuif a rancior.

La germanor de les races? Naranjas! Aquí no susisteix res més que la germanor de bossa.

Durant la guerra del «Dret de Caixa», l'intervenció anglesa anulà la victòria germana, però

l'axioma sura, i avui els anglesos mirífics tornen anar de tronc amb els encefàlics germans.

Un diari de la vetlla posa de relleu l'estupefacció d'un presidari que recobra la llibertat a cap de trenta anys. La materialitat de la vida, les costums i els invents, si bé l'encantaren, no deixaren d'ajudar-lo a fer-se aquesta pregunta:

—Perquè la matèria es renova cada dia i els homes no? La febra d'una passió va engolir-me i això serví per a que la policia m'insultés. Ara pídolo treball, i el despreci dels patrons m'empeny vers la brutalitat dels mantenedors de l'ordre amb desordres de civilitat.

Segons la premsa diària, el nou president de la Audiència és un funcionari digne, de tracte afable, recte i justicier.

Ho celebrem, i fem vots perquè conservi el judici sensat que l'acompanyava com a jutge de Becerreà, de Lora del Riu, de Moguer i de Molina i Balaguer.

La mínima categoria d'aquests pobles és una garantia de puresa; més que si vingúes de ciutats remogudes.

També confiem amb les seves bones fiscalitzacions avalorades amb els llocs mansos que l'han saturat de pau, com Córdoba, Badajoz i Ciudad Real.

Les magistratures que ha ocupat ens certifiquen també que sabrà compenetrar la justícia catalana magistralment.

Ara sols ens cal desitjar que s'emmotlli a la ciutadania i que no ens desconcerti amb bravates de llogaret com feu el seu avantcessor amb el assumpte Valentí Camp.

El rei ha trencat l'etiqueta palatina anant-se'n tot sol a casa d'En Pedregal i convidant-lo a donar un passeig en automòbil per la Moncloa.

El cop-de-cap del monarca ha fet estremir de goig als reformistes. En Melquiades ha dit:

—Que no reformarà la Constitució? Aquí en teniu la prova; el rei és el primer reformista. Si, eh?

En Sala se'n va a Roma a rebre la benedicció del papa. No sabem que un papa-nates pogués ésser benèit.

Le Populaire de París ens reconta el perquè no és rescatat més aviat els captius d'Aydir.

Diu que quan el puntal més feble d'Espanya digué la carn de gallina era molt cara, els reaccionaris s'indignaren, car aquesta anatema era com un afront per a l'exèrcit, una injúria per a la pàtria. També parla de l'inutilitat de les espases gallardas que s'ostenten per a presumir. El popular diari no deu sapiguer que ara porten un bastonet.

Jordi Valls: Anirà sense el tercer paragraf. Que li vagi tot lo millor possible per aquí dalt—Miquel Ribalta: Tracti-ho d'altra manera i potser podrà anar.—P. Arenes: Celebro la seva millora. De que no vegi alguns dels seus treballs publicats, no en faci cas. L'haver estat malalt llarg temps l'encarregat d'aquesta secció, ha produït certa anormalitat. Un dels treballs que esmenta, crec que anirà. El darrer anirà, però això sí: un xic de paciència, senyor meu.—Un d'allí: Sempre lo mateix! Facin prosa.—J. Ubac: Està bé, però massa llarg. Hi ha d'haver paper per a tothom.—Andresito: La més curta la trobem poc interessant; les altres massa llargues. Per què no ho fa més curtet?—Miquel Ribalta: Els Pensaments de vostè aniran, no tots.—Noi gran: Ho deuria fer millor quan era més petit.—Llonsa: L'únic que trobem bé en el seu treball, és la firma.—J. Rus: Vostè és Rus i fresc. Miri que si En Lenin ho sap!—Llamp: I també va tan depressa?—Antoni: No home, no; cal més poc i bó.—J. Felis: Que sigui ben feliç!—Llista: Que ens vol fer agafar una indigestió? Això passa de dolent.—Niol: Miri, per a copiar, ja forem bons nosaltres. I no ho fem mai!

Imp. LA CAMPANA I L'ESQUELLA, Olm, 8.—Barcelona

—No sé pas amb què quedar-me, si amb l'olivera de la pau o amb la palma del martiri.

—Me sembla que tu i jo acabarem igual.